

ДО ДВАМА ПРИЯТЕЛИ, КОИТО СПОРЯТ ЗАТОВА, ДАЛИ БОЛНИТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПРИЧАСТЯВАНИ

Единият от вас казва: „Не трябва. Не трябва, защото има поверие, че ако се причасти, болният ще умре“. Другият казва: „Трябва, защото е грешно християнин да си отиде от този свят без Причастие“. Аз съм на страната на втория. Защото такава е църковната заповед. Много пустинници, които са живели далеч от храмове и свещеници, са се страхували да не умрат не-причастени. И горещо са молили Бог преди смъртта да им изпрати някой свещеник с Причастие. Благият Божии промисъл е изпълнявал молбите на тези Свои угодници и им е изпращал някой служител на олтара да ги причасти със Светите Тайни. Като приемали Причастие, те се изпълвали с радост и се разделяли с този свят удовлетворени и спокойни. Имало е случаи сам болният да пожелае да се причасти, но да умре преди свещеникът да пристигне, а след това да се върне от онзи свят, да приеме причастие и отново да умре. Такъв случай имаше скоро в околностите на Кралево. Това ясно показва каква е Божията воля.

Безумие е да се мисли, че болният непременно ще умре, щом се причасти. Много примери от живота показват обратното. Аз лично съм присъствал на причастяването на тежко болни, за които със сигурност се твърдеше, че ще умрат. Те са живи и до днес. Ако болните умираха от Причастието, тогава би било логично да се мисли, че от Причастието здравите се разболяват. А това е безумие и богохулство. Ако се случи някой болен да умре след Причастие, той не е умрял от Причастието, а от болестта. Такава е била за него волята Божия. Разумният човек мисли за смъртта и докато е здрав, а камо ли когато е болен. В това царство на умираването нищо не е вероятно от смъртта. Бог казал на здравия богаташ, който кроял далечни планове за своето обогатяване: *безумнико, нощес ще ти поискат душата; а това що си приготвил, кому ще остане?*

Когато болният умре, тогава онзи, който му е попречил да се причасти, горчиво се кае. Един човек се разболял. Чул за това свещеникът и дошъл, за да му предложи да се изповяда и причасти. Жената на болния отказала с думите: „Не е на смърт, отче, не е!“ Свещеникът се върнал. Същата нощ болният умрял. Тогава жената започнала да се вайка: „Тежко ми, защо не позволих да се причасти!“

Или не знаете, братя, че Причастието е по-важно за човека от всички помени?

Мир вам от Бога!